



СЬОМІЙ ПОВЕРХ

№ 7 (153) від 5 листопада 2010 року

ТЕРИТОРІЯ СТУДЕНТІВ

Студентська газета Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка С. Дем'янчука

Нашій «Регіні» всього десять років

Свій перший «круглий» ювілей відзначив університетський волейбольний клуб «Регіна», який нині виступає у вищій лізі чемпіонату України серед жінок. Тож настав привід згадати віхи

Перший виступ — перший успіх

Старший викладач кафедри оздоровчих спортивно-педагогічних дисциплін Юрій Гарієвський пригадує, що перших успіхів команда



становлення клубу.

З метою оздоровлення студентів у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті ім. акад. Степана Дем'янчука приділяється велика увага розвитку ігрових видів спорту. Ще засновник університету мріяв про створення жіночої волейбольної команди. Десять років тому його мрія здійснилася — 9 жовтня 2000 року був заснований волейбольний клуб "Регіна". На перших загальних зборах клубу його президентом обрали ректора вищого навчального закладу Анатолія Дем'янчука, членом правління — завідувача кафедри фізичного виховання Миколу Кукальця, тренером команди "Регіна" став кандидат у майстри спорту Юрій Гарієвський.

досягла на Спартакіаді Рівненської області серед вищих навчальних закладів одразу після свого заснування:

— Хоча на підготовку було відведено дуже мало часу, команда в наполегливій боротьбі стала переможцем змагань, а її гравці та тренер були відзначені почесними грамотами. Хочу зауважити, що до своїх перших змагань дівчата поставилися серйозно, з відповідальністю. Наприкінці листопада команда брала участь у міжнародному турнірі, який проходив у Рівному за участі представників різних міст України та Білорусі. "Регіна" тоді виборола почесне третє місце.

Продовження на стор. 4-5 ►

АНОНСИ

Славетний і невідомий
Ярослав Яцків

2 стор.

Олександр Купрін:
ідеаліст, мрійник, ро-
мантик

3 стор.

Нашій «Регіні» всього
десять років

продовження на
4-5 стор.

Наукові засади методи-
ки читання в початко-
вих класах

6 стор.

Кохання в петлі

7 стор.

Світлана Станко
добігала до «бронзи»

8 стор.

Готовність молоді до
створення сім'ї

8 стор.

Конкурс

8 стор.

Славетний і невідомий Ярослав Яцків

25 жовтня 2010 р. у Великому конференц-залі Головної астрономічної обсерваторії НАН України сталася неординарна навіть в рамках держави подія. Наукова еліта в галузі астрономічних і космічних досліджень України і Європи вшанувала одного із найвидатніших астрономів сучасності — академіка Ярослава Яцківа з нагоди його 70-річного Ювілею.

Серед явищ природи важко знайти більш грандіозне і більш важливе ніж те, яким займався Я. С. Яцків все своє життя — це вивчення обертання Землі у просторі і руху її полюсів. Щоб збагнути всю загадковість і колосальну енергію такого руху наведемо такий приклад — щоб зрушити полюс Землі лише на 1 мікрон потрібно для цього на широті в якійсь її точці зірвати всі мегатони атомних і водневих бомб, які накопило людство за весь час атомної ери. Насправді ж полюс має загадкове вікове зміщення, яке спричиняється в тисячі разів більш потужними процесами, а також має періодичні коливання, що сягають аж до 30 м. Поки що достеменно невідомо які ж такі грандіозні сили всередині нашої планети і на її поверхні так шалено колишують Землю. Є думки видатних вчених, а насамперед А. Енштейна про те, що саме раптові подвійки полюса Землі по її поверхні спричиняють найбільш грандіозні катастрофи в історії нашої планети, наприклад — потопи.

Дуже прикро, але в нашій державі мало хто знає, що Я. Яцків єдиний вчений України, який удостоєний такої ж престижної, як і нобелівська премія, міжнародної нагороди — премії ім. Рене Декарта, вартість якої значно вище нобелівської і сягає 1,6 млн. євро. Цю премію, про яку мріють багато вчених, Я. Яцків отримав у 2003 р. за блискучі результати у вивченні нутаційного циклу вісі обертання Землі.

Визнанням високого міжнародного авторитету Ярослава Яцківа є обрання його віце-

і президентом Міжнародного астрономічного союзу (МАС) в 1982-1986 рр. Слід зазначити, що саме МАС координує всі проекти міжнародних космічних і астрономічних досліджень. В ці ж роки він є президентом Комісії МАС «Обертання Землі». В 1992-1993 рр. — співголова секції Міжнародної геодезичної асоціації і разом з цим голова

проведення українознавчих наукових форумів;

координація діяльності національних асоціацій в різних країнах світу.

Окрім того, він член Конгресу Української інтелігенції, Української Всесвітньої координаційної ради, член Ради Конкурентноспроможності України, а з 2005 р. — директор

і організатор Інституту енциклопедичних досліджень НАН України. Він же 35 років керує Головною астрономічною обсерваторією НАН України, яка за цей час стала однією із найбільших в Європі. Я. Яцків з 1998 р. — член Президії НАН України, активний член Ради з питань науки і НТ політики при Президентові України, член Національної комісії у справах ЮНЕСКО, голова Українського міжнародного комітету з питань науки і культури при НАН України. З 2002 р. — голова Науково-видавничої ради НАН України.

Виконуючи в 2000-2001 рр. обов'язки першого заступника міністра освіти і науки України, Я. Яцків спрямовував всі свої зусилля на найповніший розвиток освіти і науково-технічного потенціалу України.

Ми не ставимо на меті перерахувати всі ті престижні державні і громадські посади, які займає зараз Я. Яцків і ті нагороди і державні премії, які він отримав, головним чином за блискучу реалізацію космічних програм: ВЕГА, СОПРОГ, ФОБОС, МАРС. Зазначимо лише, що за успішне виконання програми наземних спостережень комети Галлея він має почесну відзнаку однієї із найбільших і найпрестижніших організацій світу по космічним дослідженням — НАСА. Певне, сподобались НАСА українські вчені — за проектом одного із них — Шаргея — здійснено політ на Місяць, інший отримує від НАСА почесну відзнаку за бездоганне проведення проекту ГАЛЛЕЯ.

Тяжко перерахувати країни у яких він перебував за запро-



дирекції Міжнародної служби обертання Землі. А в 2004-2009 рр. він є головним астрономом Європи — очолює Європейський астрономічний союз. Не слід думати, що Я. Яцків завантажений лише закордонними справами і не приділяє уваги українським. Навпаки, його громадянська активність є вражаючою. 1 липня 2005 р. на VI Міжнародному конгресі українців його обрано Президентом Міжнародної асоціації українців. Під його керівництвом реалізуються основні завдання асоціації:

сприяння відновленню та розвитку українознавства; збереження пам'яток історії та культури нашого народу; поширення знань про культурні і наукові здобутки України;



шенням від найвідоміших наукових центрів світу. Францію він відвідав 16 разів, США – 9 раз, Великобританію – тричі, Японію – двічі, Канаду, Сейшели, Індію, Чілі, Болівію, Аргентину, Китай, Республіку Корея і майже всі Європейські країни. Легше перемахувати країни у яких Я. Яцків не був.

Невтомимий, завжди дружелюбний, коректний, бездоганно володіючий англійською і іншими мовами, саме він є тим вченим України, який найчастіше очолює або працює в Президії найпрестижніших між народних форумів. Одягнутий часто в нашу українську вишиванку замість буденної краватки.

Виникає питання яким чином простий парубок, що народився на нашій благословенній землі 25 жовтня 1940 р. в селі Данильче Рогатинського району Станіславської області в селянській сім'ї Степана і Агафії Яцкових міг стати загальнопризнаним лідером світової астрономії і висловлюючись астрономічними термінами, - зіркою першої величини у вітчизняній науці. Які риси його характеру цьому сприяли?

Автор цих рядків мав щасливу нагоду працювати разом із Я. С. Яцківом у кагорті учнів всесвітньовідомого вченого – академіка Є. П. Федорова. І я особисто дуже цінував Я. Яцківа не за високі титули, - тоді у нього, як у учня Є. П. Федорова їх ще не було. Я цінував його найперш за те, що він був приклад того, як потрібно працювати, що він завжди був правдивий, ненавидів фальш і підлабузників. Він був небайдужий до своїх колег і завжди приходив їм на допомогу. Я бачив, що він людина особливої долі і може витримати будь-які випробування, і всі удари долі зустрічати з гордою зневагою. Та найбільш імпонувала мені його почуття гумору і безстрашся, його лицарська хоробрість, його зневага до будь-якої небезпеки. Я вважаю, що ці зазначені його достойні риси і викували непересічну людину великої долі, риси, які нашій молоді, необхідно розвивати в собі для того, щоб життя наше було творчим, яскравим, багатим і повним.

Й. ДЖУНЬ, професор

Олександр Купрін: ідеаліст, мрійник, романтик

Нещодавно у рамках клубу «Співрозмовник» відбувся літературний вечір, присвячений 140-річчю від дня народження видатного російського письменника Олександра Купріна. Згадаймо, про що говорить нам це ім'я. Безперечно це і «Гранатовий браслет», і «Олеся», і своєрідна манера розповіді письменника, який в одну мить переносить нас з буденних реалій у світ своїх творів, своїх героїв. Безліч його книг стали нерозлучними друзями полицок біля ліжка, а цитати з його творів уже давно стали афоризмами.

Літературний вечір зачарував присутніх, а особливо – нас, студентів. Ми відкрили для себе нового, досі ще невідомого Купріна. Цікавий екскурс по життю письменника провела голова літературного клубу Стелла Русіна. Великим задоволенням було слухати про характер, звички Купріна, про те, як у мрійливій тишині народжувалися нові шедеври. Багато з них пов'язано з Україною, зокрема з нашим мальовничим Поліссям. Саме про поліський цикл творчості письменника, роботу над перевиданням книги «Олеся» розповіла кандидат педагогічних наук, доцент кафедри української мови та методики викладання нашого університету Лілія Овдійчук та член міського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка Михайло Борейко. Натхненний природою нашого краю, його людьми, побутом, звичаями, які спостерігав серед дрімучих лісів, письменник, їдучи додому, везтиме 6 сюжетів майбутніх творів: «Срібний вовк», «Конокради», «Опечатані немовлята». Один із них, а саме «Олеся» поставить його у ряд з класиками світової літератури.

Також присутні мали змогу подивитися уривки із художніх фільмів «Олеся» Бориса Івченка (кіностудія Олександра Довженка, у головній ролі Людмила Чурсіна), «Чаклунка» Андре Мітеля (Франція, у головній ролі Марина Владі), а також документальні фрагменти фільму про життя і



творчість письменника.

Гостей свята розважав фольклорний ансамбль «Уляночка», що виконував українські народні пісні (Рівненська музична школа №2, керівник – Ірина Татарик, концертмейстер – Павло Костенко). У заході взяли участь викладачі, студенти, МЕГУ, члени російського товариства «Просвіта», представник відділу у справах національних меншин Рівненської облдержадміністрації.

Літературний вечір, що відбувся, ще раз нагадав про славного російського письменника, який подарував нам не тільки чудові твори, а й віддячив нашому краю за красу природи, неординарних людей, за натхнення поліським циклом творів, а найперше своєю «Олесяю».

Захід пройшов у приємній атмосфері: жодного байдужого, сумного обличчя. Всі зацікавлені, мрійливі, горді за наш край і природу. Такі вечори не дають забути імена, вони покликані піднімати рівень нашої культури, моралі, духовності.

Ольга ВЕРШИГОРА
 студентка історико-філологічного факультету

Нашій «Регіні» всього

Наприкінці грудня ми вперше провели міжобласний волейбольний турнір серед жіночих команд пам'яті засновника МЕГУ академіка Степана Дем'янчука. У ньому брали участь команди з Хмельницького, Ковеля, Рівного та інших міст. Турнір запам'ятався цікавими

слав Дутчак, а нині — перший проректор Національного університету фізичного виховання та спорту, доктор наук; голова Рівненського обласного спортивного клубу "Гарт" Сергій Шевчук, нині — начальник управління у справах сім'ї, молоді та спорту виконавчого комітету

шосте місце і увійшла до складу вищої студентської ліги України.

У травні цього ж року вона взяла участь в V Літній Універсіаді України серед вищих навчальних закладів, де стала другою та здобула для свого університету 36 очок. У загальному підсумку МЕГУ посів перше місце у своїй категорії, і був нагороджений почесним кубком і дипломом; президент клубу «Регіна» ректор університету Анатолій Дем'янчук — почесною грамотою Міністерства освіти і науки України; а завідувача кафедри фізичного виховання Миколу Кукальця удостоїли почесним званням "Відмінник народної освіти України".



Підвищення у класі

Другий етап становлення команди припадає на кінець 2001 року, коли «Регіна» стартувала у першій лізі чемпіонату України. Згодом керівний склад клубу очолив новий директор Олександр Захожий, тренерський склад поповнив Петро Подгурський. Чемпіонат 2001/2002 команда завершила на третьому місці, що засвідчило високий потенціал її гравців.

А вже наступного сезону «Регіна» підвищилась у класі, розпочавши виступи вже у вищій лізі. Склад команди поповнили Наталія Повар, Віра Юрченко, Марина Ткаченко. Керівництво волейбольного клубу дбаючи про якісний ріст своїх вихованців, запросило на посаду головного тренера відомих у спортивних колах наставника Валерія Пархоменка та лікаря команди Ольгу Пархоменко. Тоді наші дівчата посіли високе для них п'яте місце.

виступами дитячих команд і студентів університету, чіткою організацією роботи суддів та перемогою наших дівчат. Серед почесних гостей були тодішній начальник управління з питань фізичної культури, спорту та туризму Рівненської облдержадміністрації Миро-

Рівненської міської ради...

З 2001 року команда "Регіна" почала підготовку до першості України серед вищих навчальних закладів. Зональні змагання відбулися в Луцьку, де команда посіла друге місце. Фінальні ігри проходили в Харкові, "Регіна" посіла



десять років



Плинність кадрів зрозуміла: студентки закінчують навчання і вибувають із дружнього колективу. Хтось закінчує кар'єру, хтось переходить до інших клубів уже в дорослій віковій категорії, хтось виступає у чемпіонатах країн-учасниць Співдружності незалежних держав... А поповнюють клуб переважно вихованки однойменної дитячої спортивної школи, де старшим тренером Петро Подгурський. Під наставництвом його інших тренерів школярки роблять перші кроки у волейболі, вчать різним ігровим прийомом та мріють потрапити до вищої ліги.

За словами наставника команди «Регіна-МЕГУ» Валерія Слепцова, зараз головним завданням тренера є добитись від молоді, яка ще не має достатнього досвіду, стабільності гри, від якої й залежить її результат.

Валерій ГАРМАТЮК

Сезон 2003/2004 розпочався з оновлення команди такими гравцями як Діана Тимченко, Олена Марковцева, Любов Альошко, Наталія і Валерія Гончарови, які через рік у складі національної

команду очолив майстер спорту, заслужений тренер України Валерій Слепцов, і його підопічні наступного сезону практично молодіжним складом вистрибували на третє місце.

Кадри вирощують та гартують у себе

Щороку склад «Регіни» зазнає певних змін.



збірної України, завоювали перше місце на чемпіонаті Європи серед юніорів, а Наталію визнано кращим його гравцем. У 2006 році сестри Гончарови та Олена Четверікова посіли третє місце в Європі. А також у складі юніорської збірної України були шостими на чемпіонаті світу, який проходив у Таїланді. Нині ж сестри Гончарови виступають за елітний клуб «Динамо» (Москва), грали за дорослу збірну команду Російської Федерації.

Ось як далі виступала «Регіна» у вищій лізі України: 2003/2004 — п'яте місце, 2004/2005 — четверте, 2005/2006 — третє, 2006/2007 — четверте, 2007/2008 — третє, 2008/2009 — шосте. З 2008 року





Наукові засади методики читання в початкових класах

Методика читання — складова частина методики викладання української мови як педагогічної науки. Це і зумовлює її побудову на основі наукових принципів педагогіки: аналізу вивченого матеріалу у зв'язку з життям, науковості і доступності викладу, свідомого й активного сприймання прочитаного.

На основі дидактичних принципів сучасної педагогіки визначаються методи і прийоми навчання дітей читати, працювати з книгою, розробляється методика побудови уроків читання залежно від дидактичної мети з урахуванням жанру аналізованого твору, умов роботи школи.

Методика читання спирається також на наукові основи психології. Так, одним а важливих критеріїв розподілу матеріалу по класах, вимог до методів і прийомів його опрацювання психологічна наука висуває необхідність урахувати вікові особливості молодших школярів. Ця вимога набула особливої актуальності у зв'язку з переходом шкіл на навчання дітей з шести років.

У роботі з першокласниками придатні як традиційні, так і нові рекомендації, засновані на психофізіологічних дослідженнях і підтвержені практикою школи й новітніми науковими експериментами. Так, не втрачає важливості давно прийнята нашою школою рекомендація психологічної науки застосовувати в навчанні першокласників читання вголос. У цьому є сенс; розуміння прочитаного в них виникає тільки в результаті накладання на зорові образи звукового вираження думки, що для них є звичним.

З метою формування у школярів образних уявлень про довколишній світ, умінь переживати прочитане залишається проповане психологією цілісне

прочитування художніх творів, яке застосовується при первісному знайомстві з текстом. Воно допомагає учням не лише зрозуміти зміст, а й відчуті прочитане, адже від впливу на емоції дитини залежить і засвоєння змісту твору.

Спираючись на найновіші експерименти, психологічна наука рекомендує нові прийоми навчання першокласників, зокрема гру, оскільки саме вона в найбільшій мірі відповідає їх віковим особливостям. Не випадково дидактичні (ті, що навчають) ігри широко застосовуються у дитячих садках.

Однак функції гри у початковій школі принципово інші, ніж у дошкільних установах. Гра на уроках у школі має забезпечити перехід дитини від дошкільної роліової гри до усвідомленої і самостійної цілеспрямованої навчальної діяльності. Це завдання гри як дидактичного прийому можна втілити і на уроках читання в перших класах. Діти охоче грають у лічилки, користуються закличками. Цим слід скористатися, щоб розвинути у дітей розуміння особливостей віршованого тексту, відчуття рими, ритму. Придатним матеріалом для виявлення «секретів» поетичних творів може стати лічилка: «Раз, два — дерева. Три, чотири — вийшли звірі; п'ять, шість — падалист; сім, вісім — птахи в лісі. Дев'ять, десять — це сунічки підвели червоні личка». Чому легко запам'ятовується текст? Тому що в ньому чіткий ритм і рими. Завдяки цьому й виходить лічилка: розмірене, чітке відрахування предметів.

Гра в рими розвиває чуття ритмізованого й римованого мовлення. Її можна практикувати на фізкультхвилинках. Учитель послідовно називає кілька пар слів, серед яких є такі, що становлять риму (квіти - діти, синій - іній), і такі,

що не римуються (борода - колода, голова - коро- ва), У випадку, коли слово римується, діти плещуть в долоні (над головою). Якщо ж друге слово не становить рими, оплеску не повинно бути.

Певна річ, що гра — не основний принцип уроків читання, хоч при вивченні казки чи байки можна застосувати «розігрування» сцен в дійових особах.

За переконанням радянських психологів, художнє виховання молодших школярів повинно йти від найпростішого до складного, від безпосереднього ігрового сприймання літератури до усвідомленого відчуття мистецтва. Його секрет — у відкритті учням того, що кожен літературний твір має автора. Він створює вірш, казку або оповідання для того, щоб вплинути на читача, щоб змінити його ставлення до себе, до інших людей. Мета ця, яку письменник передає твором, становить собою авторський задум. Сприйняти його — це значить пережити почуття, які задумав і втілює у творі автор, усвідомити їх, а відтак оцінити й авторський задум, і його художнє втілення. Через твір дитина сприймає світ, описаний мудрим розумом художника. Твір розкриває перед нею і те, що малює автор, і те, як він це передає. У процесі читання дитина ставить себе на авторське місце. Видатний кінорежисер С.М. Ейзенштейн сказав про глядачів, що вони не лише бачать зображені елементи твору, а й переживають «динамічний процес виникнення й становлення образу так, як переживає його автор». Ці слова з повним правом можна адресувати й учневі, який на уроках читання знайомиться з художнім твором. Читання твору викликає в учнів емоції і почуття: поваги чи ненависті, захоплення чи смутку. Звідси й ставлення їх до описуваних подій: вони схвалюються чи за-

суджуються. Тому, не боячись перебільшення, можна твердити, що на уроках читання розвивається уміння самостійно орієнтуватися в літературних творах. Природно, що все це здійснюється у початковій школі відповідно до вікових особливостей дітей і па літературних творах, доступних їх розумінню.

У застосуванні методів і прийомів проведення уроків читання методика спирається на дані літературознавства. Передусім вона враховує важливе літературознавче положення про те, що художні твори передають життя образно і що першоелементом літератури є слово. Звідси й одне із завдань уроків читання — розвивати художній смак, прищеплювати усвідомлене розуміння функцій слова в художньому творі. Широкі можливості для такої всебічної роботи дає вивчення різних жанрів літературних творів. Опрацьовуючи їх, діти знайомляться з елементами віршування, з композицією твору, з образними засобами, навчаються визначати головну думку твору, характеризувати художні образи (їх зовнішність, вчинки, дії). Відомості про всі ці поняття дає наука про художню літературу — літературознавство.

Методика читання втілює в практику навчання дітей молодшого віку один з провідних принципів радянського літературознавства, згідно з яким вивчення твору здійснюється в єдності форми і змісту. Дотримання його на уроках читання допомагає учням глибше усвідомити ідею художнього твору і дає ґрунт для розвитку їхнього мислення й мовлення.

О.Ф.КИРИЛОВИЧ
ст. в. кафедри
початкового
навчання

Кохання в петлі

Неділя. 16 травня.

Час: 23:36. Дощ.

Чотиринадцятиповерховий будинок по вулиці Київська спить. Лише вікно кухні на дванадцятому вперто не гасне. Це убога 1-кімнатна квартирка з маленькою квадратурою, що дісталась Саші від померлої три роки тому бабусі. Тісна кухонька. Радянські обдерті меблі часів Брежньєва. Під стелею, на голому дроті висить тьмяна лампочка. З крану невпинно, вже років двадцять підряд, капає вода. Біля жовтуватого стола стоять дві табуретки і холодильник «ЗИЛ-Москва» дико гуде в унісон капаючій воді. На столі майже пуста пляшка горілки, пачка цигарок, попільничка з логотипом "Хортиця" повна недопалками і гранчак, що так гармонійно вписується в загальний інтер'єр приміщення. На одній з табуреток сидить Саша. Худорлявий юнак, років 19 на вигляд, хоча цієї зими йому виповнилось вже 25. Він добряче підкошений від випитого і постійно плаче. Його сьогодні покинула кохана дівчина - Оксана.

Допаливши чергову цигарку, Саша глянув на переповерхну попільничку, і зі словами: "А, все-одно не мені тут приборати" - кинув недопалок на підлогу, встелену почорнілим лінолеумом, додавши: "І не мені жити". Виливши залишки алкоголю в склянку, він встав, похитнувшись, і впевненим важким кроком пішов через темний коридор до шафи. Понишпорившись на антрисолях, в супроводі з матюками і прокльонами на адресу мотузки, якої в нього немає, Саша пішов на балкон. З балкона хвилини дві лунав глухий гуркіт і матюки. Повернувшись до шафи з пустими руками, в п'яній голові спалахнуло: "Еврика!", він дістав з нижньої полиці масивну важку праску, не менш стару ніж холодильник і поніс її на кухню. Оцінивши довжину дроту - "Метри півтора, - достатньо" - він кинув праску на підлогу, ставши на неї лівою ногою. Обкрутивши кінець дроту навколо правої долоні і вхопившись лівою трошки далі - смикнув шосолю. Праву долоню прорізав гострий біль. Безрезультатно. Вхопившись ще сильніше, Саша зібрався з силами і смикнув вдруге. Друга спроба вдалась успішно. Тепер він стояв посеред кухні як гор-

дий переможець злої техніки зі шматком дроту в руках, другий кінець якого закінчувався двома обрубками синього і червоного кольору. Закуривши цигарку, поклавши дрід на стіл, Саша приніс з ванної мило, і почав ним натирати щойно вирваний з праски кабель. Закінчивши, він поцілюв бруском мила в батарею під вікном і промовив: "Так, тепер найскладніше - петля".

За вікном дощ розгулявся на всю і небо час від часу блимало. Рудий собака Декарт, згорнувшись клубочком, спав на своєму килимковій в кутку спальні. Порода Декарта не така благородна як прізвисько, а точніше - ніяка. Два роки тому добродушний Саша його підібрав ще цуциком біля смітника. З того часу в житті песика немає нічого святого окрім хазяїна. А особливо перевагою Саші, було те, що він працював продавцем і фасувальником в м'ясному відділі великого супермаркету, а тому щовечора Декарт ласував смачними шматочками свіжого м'яса.

На петлю у Саші пішло ще дві цигарки, але вийшло на диво вдало. Він вирішив, що "для кращої фіксації", вузол варто зробити на тій половині дроту, що закінчується штепселем, з вибитим надписом: "Цена 4р. 26коп.". Залишилось останнє питання: де в квартирі можна повісити кабель, щоб він міцно тримався? Люстра з жовтим абажуром в спальні не підходить - вона сама висить "на соплях". В голові крутилась одна думка: "Невже я такий невдаха, що навіть не можу себе вбити?" Саша запалив ще одну цигарку і раптом, неначе цеглиною в потилицю, п'яний мозок випалив: "Перило в підзді!" Підїзд в цьому будинку не відрізнявся від інших: запльований, закурений, темний, з попаленими кнопками виклику ліфту. Піднявшись на тринадцятий поверх, Саша закрутив два вузли на перилах в тому місці де воно кріпилось до найвищої сходинок і спустив петлю вниз. Спустившись на два прольоти нижче, зайшов до квартири, допив горілку, перехиливши склянку, обличчя скривилось в кислу міну, взяв зі столу пачку з надписом "Winston", дістав останню цигарку, і подумав: "Яка іронія! Остання цигарка виявилась дійсно

останньою!" Вийшов в під'їзд, присів на нижню сходинок і не поспішаючи затагнувся. Наче в тупому голлівудському кіно, в голову полізли світлі спогади з життя: відпочинок в Криму з однокласниками, шашлики, випускний вечір, перше кохання, університет, факультет економіки, перша робота, і, останнє кохання... Зціпивши від злості зуби, він розчавив цигарку в долоні і на диво вправно виліз на перило ногами, схопився лівою рукою за сходинок, а правою одягнув петлю на шию. "От і все" - подумав Саша - "Залишилось зістрибнути."

Декарт прокинувся. Його непокоїло якесь тривожне передчуття. Вуха загострились, а хвіст звисав нерухомо. Він почав бігати по квартирі, але не міг знайти хазяїна. На трапивши на свіжі сліди, Декарт сів біля зачинених дверей квартири і почав тихенько скавучати.

Саша стояв нерухомо, з закритими очима і думав. Голова боліла, але була світлою, як ніколи. Він згадав, як неначе вчить своє ім'я. З дитинства всі його називали "Саша" ніяк інакше. Всі: знайомі, батьки, колеги на роботі, однокласники, одногрупники. І це "стандартне Саша" кожного разу нагадувало йому, що він безнадійно банальний Саша, як тисячі Саш в його місті. Лише вона ніколи так його не кликала, будь-як, тільки не Саша, даючи йому зрозуміти, що лише для Неї він один такий. В горлянці стояв густий гіркий клубок спогадів. "Все, досить!" - пролунало всередині дзвінком відлунням, він вже похитнувся в бік фатального нижнього прольоту, але раптом згадав: "Записка!", обережно знявши петлю, зіскочив на сходи, зайшов у двері з номером "54". В дверях сидів рудий Декарт. "Що зголоднів?" - промовив Саша до свого собаки - "Зараз я тебе нагоду, як ніколи. Ходімо!" Він дістав з холодильника кульочок з м'ясними обрізками, що приніс з роботи, і висипав все в тарілку на підлозі - "Ось, насолоджуйся." Але пес навіть не наблизився до їжі. Записка, - криво вирваний аркуш паперу в клітинку, вже готова лежала на холодильнику. Саша чомусь вирішив її перечитати.

"Дорогі мої Мама і Тато! А також ті, хто вважав мене

своїм другом. Дякую за світле дитинство і приємні моменти В моєму нікчемному житті. Мені дуже вас шкода. Вибачте мене за такий слабкий вчинок і постарайтесь зрозуміти. Я на відмінно закінчив школу, в університеті майже отримав червоний диплом мав прекрасне виховання і люблячих батьків. Але з усім цим багатом, я в 25 років працював продавцем в супермаркеті і жив в старій обдертій халупі. Я кохав багато разів, мені багато разів розбивали серце і втопували мої почуття в болото, а кохали лише раз. Так я думав. Але жінка мого життя виявилась зрадницею. Хоча це не її вина, адже я такий невдаха, що навіть сам з собою не можу жити. Помирати мені не страшно. Адже терези мого життя пусті. Я нікчема, я не зробив нічого значного за 25 років. Ані хорошого, ані поганого. І коли я потраплю туди, куди маю потрапити, Господь поставить мене як вазон в небесній віталні, адже яку користь можна мати з безхребетної кімнатної рослини? Залишаю вам цю квартирку, і мого улюбленця Декарта..." - Саша не дочитав до кінця, його увагу привернув собака який тихенько скавучав біля ноги і нерухомо дивився на хазяїна. Дивився глибоко в очі. Саша згадав, що у мами алергія на шерсть, а друзів які б взяли до себе Декарта, немає. По обличчю знову покотились сльози. Він впав на коліна і міцно притиснув до себе песика.

Дощ не встигав. Він перетворився на потужну травневу грозу. На тротуари падали зірвані вітром гілки з дерев, всю вулицю заливали широкі струмки брудної води. В деяких будинках пропало електропостачання, небо шохвилями пронизували блискавиці. Місто затамувало подих. Але з ним це не вперше, а тому залишається чекати, доки весь цей жах закінчиться, вийде сонце, зігріє мокрий асфальт, ледачі працівники ЖЕКу поладять електропередачі, приборуть гілки і підметуть опалий цвіт каштанів, а худорлявий юнак знову вийде на роботу з сильним похміллям і в не прасованій сорочці.

Дмитро КОМАР
студент ІПО
групи ППС-81

Світлана Станко добігала до «бронзи»

Студентка факультету «Здоров'я, фізичної культури і спорту» Міжнародного економіко-гуманітарного університету Світлана Станко посіла третє призове місце на дистанції класичного марафону в Афінах (Греція), який проводився в останню неділю жовтня.



28-ий Афіський марафон виявився ювілейним, адже якраз 2500 років тому афіни розгромили перську армію під Марафоном, і за легендою грецький воїн пробіг 48 км до столиці, щоб сповістити про перемогу.

Як зізналась Світлана, вона несподівано для себе та своїх тренерів (одеської «марафонниці» Тетяни Біловол та викладача рівненської ДЮСШ з легкої атлетики Володимира Захожого — авт.) фінішувала третьою після росіянки Ольги Глок. Перемогу на марафонській дистанції серед жінок святкувала литовка Раса Драздаускайте.

— Нас у суботу звозили на саму дистанцію, — згадує бігунка. — Дорога була спеціально промаркована

за тим маршрутом, яким біг легендарний афіський воїн. Ми знали, що там гірська місцевість, але про такі різкі перепади висот ніхто й не здогадувався. Між тим, я пробігла дистанцію за дві години 38 хвилин 59 секунд. Навесні в Салоніках я виграла марафон, проте траса там була рівнинна. Попередній мій рекорд був 2:41:13. В Афінах же стартували офіційно аж 12 з половиною тисяч чоловік! Це справді видовищний захід.

Світлана свого часу закінчила рівненський «водник» але, маючи на

руках малолітню дитину, не змогла працевлаштуватись. Тоді й стала потроху бігати — це їй було звично, адже ще з 13 років займалась легкоатлетичним бігом. Щоправда, високих результатів не показувала. А з 2006 року вперше спробувала себе на марафонській дистанції, і останнім часом вона двічі на рік бере участь у таких забігах. Тепер вони для неї й змагання, й фактично її робота: «Після них ми довго відпочиваємо, адже марафон це такий стрес для організму, що більше шкодить йому, аніж приносить користі».

У нашої бігунки є двоє дітей — доньці 15, а синові вісім років:

— Марійка пробувала бігати, але потім кинула, мовляв «вистачає й того, що мама в нас бігає». Зате Кирило займається плаванням. І взагалі, чим вищий клас спортсмена, тим менше часу йому залишається для сім'ї. А тому я дуже вдячна своєму чоловікові Сергієві за підтримку. Адже за моєї відсутності весь сімейний тягар лягає на його плечі.

Валерій ГАРМАТЮК

Готовність молоді до створення сім'ї

Чи достатньо для щастя сім'ї того, що люди, які вирішили стати подружжям, люблять одне одного? Ні. Одне почуття — необхідне, але ще не достатня основа для того, щоб вступити в шлюб. Молоді люди повинні мати також рівень соціальної, психологічної і моральної готовності для створення сім'ї.

Треба відмітити, теперішня молодь стикається з реальними протиріччями між юридично встановленим шлюбним віком, який враховує в першу чергу фізичну зрілість майбутнього подружжя, і їх соціальною зрілістю, яка в теперішній час настає значно пізніше. Якщо фізична зрілість — поняття досить чітко визначене, то критерії соціальної готовності до шлюбу на багато складніші.

В житті приходиться стикатися, що одні юнаки та дівчата повністю готові до самостійного сімейного життя у 18 — 20 років, а деякі «не дозріли» до неї і до 25 — 27 років. І якщо 18-річний наречений і наречена морально готові взяти на себе відповідальність один за одного,

за своїх дітей, якщо вони здатні матеріально забезпечити сім'ю, якщо, крім романтичних почуттів, вони багато і життєві проблеми, з якими тепер прийде зустрічатися, вони готові вирішити їх, то їхній шлюб не можна назвати передчасним.

Отже, підготовка молоді до шлюбу і сімейного життя, передбачає такі основні правила:

1. Підвищення відповідальності молоді у шлюбно-сімейних стосунках, а також щодо батьківства.
2. Формування здорового способу життя через роз'яснення залежності сексуальності, можливості батьківства від наявності шкідливих звичок (куріння, алкоголізм, вживання наркотиків).
3. Формування психологічної компетентності щодо особливості взаємин у сім'ї, дитячої психології.
4. Висвітлення питань раціонального ведення господарства, ефективної організації бюджету сім'ї.

А. ВЕРЕМЧУК,
доцент

КОНКУРС

«Я студент і це звучить гордо»

- саме таку назву має есе, яке можуть підготувати студенти факультету МКІТ на конкурс, присвячений Дню студента, який традиційно відзначатимуть 17 листопада. Конкурсні роботи прийматимуться з 13 жовтня по 15 листопада на кафедрі теорії і методики журналістської творчості.

Ініціатором конкурсу є студентська рада факультету масової комунікації та інформаційних технологій.



Студентська газета Міжнародного економіко-гуманітарного університету імені академіка С. Дем'янчука

Наша адреса:

м. Рівне, вул. акад. С. Дем'янчука, 4

Головний редактор: Василь Туз
Відповідальний за випуск: Надія Панасюк
Верстка: Михайло Вишневецький